

prima instanță: Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău
Judecătorul: C. Guzun
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila

ÎNCHEIERE

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Mariana Pitic
Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea cu Capital Străin „Bulgari Winery” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Bulgari Winery” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală și Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO, cu privire la anularea mărcii internaționale, recunoașterea denumirii „PROSECCO” ca fiind utilizată pe teritoriul Republicii Moldova în raport cu vinul spumant și constatarea neîncălcării dreptului asupra indicației geografice „PROSECCO”,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2017, prin care s-a admis apelul declarat de Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO, s-a casat hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 23 mai 2016 și s-a pronunțat o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 17 decembrie 2015, Întreprinderea cu Capital Străin „Bulgari Winery” Societate cu Răspundere Limitată a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, intervenient accesoriu Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO, cu privire la anularea mărcii internaționale, recunoașterea denumirii „PROSECCO” ca fiind utilizată pe teritoriul Republicii Moldova în raport cu vinul spumant și constatarea neîncălcării dreptului asupra indicației geografice „PROSECCO”.

În motivarea acțiunii, societatea reclamantă a indicat că este companie specializată în producerea băuturilor alcoolice, promovând pe parcursul ultimilor ani o gamă largă de produse noi. În cadrul activității sale s-a confruntat cu obstacole din partea concurenților, care prin diferite metode încercau să blocheze producătorii autohtoni în folosirea unor denumiri, ce nu pot fi înregistrate în calitate de drept exclusiv. În special, aceștia au făcut referire la denumirea PROSECCO care este asociată în opinia consumatorului cu un produs de struguri din soiul PROSECCO, fiind cunoscut și sub denumirea de GLERA.

Din această perspectivă, societatea reclamantă a precizat că, la 7 octombrie 2014, a solicitat de la A.G.E.P.I. înregistrarea în calitate de marcă semnul „PRONTO PROSECCO”, care la moment parcurge procedurile legale. Ulterior, la 20 octombrie 2014, a fost semnat contractul de licență nr. BW – TV/2014 cu „TOMAI - VINEX” S.A. privind utilizarea obiectului de proprietate intelectuală PRONTO PROSECCO pentru șampanie.

Cu privire la indicația geografică PROSECCO, reclamantul a susținut că aceasta este înregistrată pe teritoriul Republicii Moldova doar pentru vinuri, dar nu pentru toată gamă de produse.

Potrivit reclamantului, marca internațională nr. 1169551 - PROSECCO DOC PROSECCO PDO a fost înregistrată contrar articolului 7 alin. (1) lit. c) și lit. d) din Legea nr.38/2008 privind protecția mărcilor, întrucât A.G.E.P.I. trebuia să refuze înregistrarea acesteia din motiv că marca conține indicații ce pot servi în comerț pentru a desemna specia și calitatea produsului.

Prin urmare, societatea reclamantă a considerat că denumirea „PROSECCO” indică clar asupra unui anumit tip de struguri, și anume, cel utilizat pentru vinificație. Astfel, soiul de viță-de-vie „PROSECCO” a fost testat pe teritoriul Republicii Moldova de către Comisia de Stat pentru Testarea Soiurilor de Plante și a fost inclus în Catalogul Soiurilor de Plante, ediția anului 2015 și 2016. La fel, potrivit contractului de societate civilă nr. 2M/B încheiat între S.R.L. „Moldagrotrade” și Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. a fost dispus și s-a plantat în raionul Taraclia plantație de viță-de-vie cu denumirea „PROSECCO”, pe o suprafață de 6 ha. Faptul plantării se confirmă prin factura seria WB nr.3268517 din 17 septembrie 2015, actul de plantare nr. 22 din 30 iunie 2010, iar în anul 2010 compania S.R.L. „Moldagrotrade” a beneficiat de subvenții pentru plantarea viței-de-vie cu denumirea „PROSECCO”, pe o suprafață de 6 ha în sumă de 87 650 de lei.

În plus, s-a arătat că Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. este titularul mărcii naționale nr. 26772 „Pronto”, înregistrată 28 februarie 2015, iar la 7 octombrie 2014 a solicitat spre înregistrare la A.G.E.P.I. semnul „PRONTO PROSECCO”, însă a primit o notificare, potrivit căreia împotriva înregistrării mărcii a fost depusă

opозиție de către Consorzio di Tutela della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO.

Din considerentele prezentate, societatea reclamanta a susținut că A.G.E.P.I. urma să respingă cererea de înregistrare a mărcii „PROSECCO” în numele pârâtului Consorzio di Tutela della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO, deoarece aceasta contravine articolului 21 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor și articolului 6 Quinquies lit. b) din Convenția de la Paris. Or, în opinia acestuia, este inadmisibil ca o companie străină să obțină protecție pe teritoriul Republicii Moldova asupra unei denumiri, care indică în mod cert asupra felului și materiei prime, ce este la baza produsului finit.

Mai mult, Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. a afirmat că denumirea PROSECCO a devenit noțiune uzuală pentru șampanie, atât în rândul consumatorilor, cât și în practicile comerciale. Or, prin oferirea unei protecții juridice, se va exercita un abuz de drepturi sau de privilegii pentru unei producători de băuturi alcoolice. Totodată, conform reclamantului, există o distincție clară dintre noțiunile „vin” și „șampanie”, care nu pot fi confundate.

În aceeași ordine de idei, la 18 ianuarie 2016, Întreprinderea cu Capital Străin „Bulgari Winery” S.R.L. a depus cerere de modificare a obiectului acțiunii și de completare a temeiurilor inițiale, prin care a introdus în calitate de pârât pe Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO (vol. I, f. d. 30 – 33).

Astfel, Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. a solicitat anularea mărcii internaționale nr. 1169551 „PROSECCO DOC PROSECCO PDO”, titular Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO pe teritoriul Republicii Moldova și recunoașterea denumirii PROSECCO ca fiind uzuală pe teritoriul Republicii Moldova în raport cu „șampania” vin spumant (vol. I, f. d. 33).

La fel, societatea reclamantă a cerut constatarea neîncălcării dreptului asupra indicației geografice „PROSECCO” pentru utilizarea denumirii PRONTO PROSECCO la marcarea șampaniei și obligarea A.G.E.P.I. să înregistreze în calitate de marcă cererea nr. depozit 035492 din 15 octombrie 2014 pentru produsele solicitate conform procedurilor de rigoare (vol. I, f. d. 33).

În cadrul examinării cauzei, pârâtii A.G.E.P.I. și Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO au depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care au cerut respingerea acțiunii ca nefondată (vol. I, f. d. 40 – 42, 80 – 83).

Prin hotărârea Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 23 mai 2016, corectată prin încheierea din 6 iunie 2016, s-a admis integral acțiunea și s-a anulat marca internațională nr. 1169551 „PROSECCO DOC PROSECCO PDO”, titular

Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO pe teritoriul Republicii Moldova.

În același timp, s-a recunoscut denumirea PROSECCO ca fiind uzuală pe teritoriul Republicii Moldova în raport cu „șampania” vin spumant și s-a constatat neîncălcarea dreptului asupra indicației geografice „PROSECCO” pentru utilizarea denumirii PRONTO PROSECCO de către Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. pentru marcarea șampaniei (vol. I, f. d. 106, 117, 120 – 124).

Împotriva acestui act de dispoziție judecătorească, A.G.E.P.I. și Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO au depus cereri de apel.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2017, s-a restituit cererea de apel formulată de Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO, prin intermediul avocatului Bordeniuc Serghei, ca fiind depusă de o persoană care nu este în drept să declare apel (vol. II, f. d. 120 – 133).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 23 februarie 2017, a respins apelul declarat de A.G.E.P.I. și a menținut hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 23 mai 2016 (vol. II, f. d. 134 - 146).

La pronunțarea acestei soluții, instanța de apel a reținut că A.G.E.P.I. nu acționează în apărarea propriilor interese și drepturi sau în cadrul limitelor de competențe cu care a fost investit de lege. De altfel, s-a statuat că apelantul reprezintă în mod indirect pe Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO, ceea ce corespunde condițiilor prevăzute la articolul 5 din Codul de procedură civilă. Mai mult, Colegiul judiciar a indicat că, prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 23 mai 2016, nu au fost afectate drepturile A.G.E.P.I., în calitate de autoritate publică, iar efectele acestui act judecătorească nu se răsfrâng în privința instituției respective (vol. II, f. d. 145 – 146).

La 11 octombrie 2017, prin decizia Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul declarat de Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO, prin intermediul avocatului Valeriu Pelin, și s-a casat încheierea Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2017, cu restituirea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău (vol. III, f. d. 26 – 32).

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 20 decembrie 2017, s-au considerat inadmisibile recursurile depuse de A.G.E.P.I. și Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2017 (vol. III, f. d. 91 – 95).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 27 decembrie 2017, a admis apelul declarat Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO și a casat hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 23 mai 2016, pronunțând o hotărâre de respingere a acțiunii (vol. III, f. d. 173 – 179).

În partea de motivare, instanța de apel a observat că Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. nu a prezentat probe pertinente și admisibile, care ar constata existența motivelor absolute de refuz la înregistrarea mărcii, ceea ce a permis îndeplinirea condițiilor legale pentru înregistrarea mărcii PROSECCO DOC PROSECCO PDO nr. 1169551. Or, acțiunile A.G.E.P.I. referitoare la examinarea cererii și de înscriere a mărcii au fost realizate în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 38/2008 și a Regulamentului privind procedura de depunere, examinare și înregistrare a mărcilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 488 din 13 august 2009.

Totodată, instanța de apel a notat că marca contestată este colectivă și de certificare, dar și una combinată, întrucât conține elementele verbale „PROSECCO DOC PROSECCO PDO”. Mai mult, Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO este titularul dreptului de utilizare a denumirii de origine nr. 906. Prin urmare, argumentele formulate de Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. nu se încadrează în temeiurile de nulitate absolută specificate în articolul 7 alin. (1) lit. c) și k) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor.

În aceeași ordine de idei, Colegiul judiciar a constatat că denumirea „PROSECCO” este o denumire de origine italiană pentru vinuri, care este protejată pe teritoriul Republicii Moldova în baza actelor internaționale, iar informația respectivă a fost publicată în Buletinul oficial de proprietate intelectuală din 20 august 2010. De altfel, această denumire a fost înscrisă prin Sistemul de la Lisabona pentru vinuri.

La 23 ianuarie 2018, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 27 decembrie 2017 (vol. III, f. d. 182).

La 14 februarie 2017, Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2017, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de respingere a cererii de apel declarate de Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata Prosecco ca inadmisibilă.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanța de apel nu a putut examina repetat acest litigiu de contencios administrativ, din moment ce Curtea Supremă de Justiție a pronunțat o încheiere irevocabilă de inadmisibilitate pe cauza respectivă. Prin urmare, pe de o parte, hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 23 mai 2016, este menținută prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 20 decembrie 2017, iar pe de altă parte, aceeași hotărâre este anulată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2017.

O altă critică adusă de recurent se referă la inadmisibilitatea participării repetate la judecarea cauzei civile în ordine de apel a judecătorului Curții de Apel Chișinău Anatolie Minciună. Or, judecătorul sus-menționat a examinat anterior

acest litigiu până la deliberarea soluției pe speță, ceea ce demonstrează interesul personal al acestuia.

Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. a susținut că instanța de apel a comis eroare procedurală cuprinsă la articolul 432 alin. (3) lit. b) din Codul de procedură civilă, întrucât acesta nu a fost citat într-un mod legal pentru ședința de judecată de examinare repetată a cauzei pe fond. Mai mult, la 22 și 25 decembrie 2017, au fost depuse înscrisuri noi la materialele cauzei, care nu au fost aduse la cunoștință participanților la dosar.

Cu privire la fondul deciziei contestate, recurentul a pretins că instanța de apel a interpretat eronat articolul 7 alin. (1) lit. c) și alin. (4) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor. Așadar, acesta a considerat că denumirea PROSECCO este utilizată în circuitul comercial pentru a informa consumatorul final despre calitatea și specia produsului expus spre comercializare.

La 28 februarie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs A.G.E.P.I. și Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata Prosecco, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. III, f. d. 192).

La 30 martie 2018, intimatul A.G.E.P.I. a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia ca neîntemeiat și menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2017 (vol. III, f. d. 197 – 199).

În același context, Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata Prosecco, prin întâmpinarea formulată la 2 aprilie 2018, a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat (vol. II, f. d. 200 – 205).

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces sau a reprezentanților acestora, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

În acest caz, se observă că materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei de drept enunțate și având în vedere data pronunțării deciziei (27 decembrie 2017) și declarării recursului (14 februarie 2018), instanța de recurs constată că cererea, supusă examinării, a fost depusă de Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. în interiorul termenului de 2 luni.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs la dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, și având în vedere pozițiile formulate în referințe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi auzit (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4)

stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța observă că recurentul Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. a criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2018 în baza articolului 432 alin. (2) lit. a), b) și c); alin. (3) lit. a) și b) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la articolul 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 27 decembrie 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 7 alin. (1), lit. c), k); 21 alin. (1) lit. a); 51 alin. (2) din Legea nr. 38 din 29 februarie 2008 privind protecția mărcilor și articolele 4, 11 alin. (2) din Legea nr. 66 din 27 martie 2008 privind protecția indicațiilor geografice, denumirilor de origine și specialităților garantate. Totodată, instanța de apel a aplicat articolul 1 alin. (2) din Aranjamentul de la Lisabona privind protecția indicațiilor locului de origine a produselor și înregistrarea lor internațională și articolul 299 alin. (1) din Acordul de Asociere între Republica Moldova, pe de o parte, și Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și Statele Membre ale acestora, pe de altă parte. De asemenea, în motivarea deciziei sale, instanța de apel a indicat probele pe care își întemeiază concluziile cu privire la circumstanțele din litigiu, precizând că Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. nu a prezentat un suport probatoriu în susținerea admiterii acțiunii.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert recurentul nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel rezumate mai sus. În realitate, acesta s-a mulțumit să afirme abstract că instanța a interpretat eronat articolul 7 alin. (1), lit. c) din Legea nr. 38 din 29 februarie 2008, fără a prezenta argumente plauzibile în această parte.

Cu privire la observația recurentului ce ține de existența a două hotărâri judecătorești contradictorii în același litigiu, completul judiciar subliniază că, prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 20 decembrie 2017, s-a considerat inadmisibil recursul declarat de Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO din motiv că acesta nu a exercitat calea de atac. Astfel, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 11 octombrie 2017, s-a trimis cererea de apel depusă de Consorzio di Tutella della Denominazione di Origine Controllata PROSECCO, restituită anterior, la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău. Prin urmare, instanța de apel, prin decizia din 27 decembrie 2017, a examinat cauza civilă în ansamblu, în particular fondul acesteia. Spre deosebire de situația analizată, decizia Curții de Apel Chișinău din 23 februarie 2017 a stabilit doar faptul că A.G.E.P.I. nu poate acționa în interesele societății intime și nu a examinat argumentele de fapt și de drept al acestei autorități. În aceste condiții, instanța de judecată remarcă că recurentul nu a demonstrat relevanța articolului 254 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Mai mult, recurentul a invocat încălcarea principiului imparțialității judecătorului Curții de Apel Chișinău Anatolie Minciună, însă nu a probat existența unor criterii subiective și obiective prevăzute de jurisprudența Curții Europene. De fapt, judecătorul vizat nu s-a pronunțat asupra fondului cauzei. La fel, recurentul nu a convins instanța de recurs cu privire la existența unor noi probe la materialele cauzei, care ar putea încălca principiul contradictorialității. Aceste înscrisuri sunt similare celor anexate anterior în ordine de apel. Iar, în această parte, recurentul nu a reușit să ofere vreun indiciu ce ar arată diferența acestora. La fel, luând în considerare toate informațiile de care dispune și, în măsura în care este competentă să se pronunțe, instanța de judecată nu a stabilit circumstanțele de drept, ce-ar motiva aplicarea greșită a articolului 379 alin. (1) din Codul de procedură civilă

În esență, instanța de recurs subliniază că instanța de apel și-a motivat amply decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea decizia de inadmisibilitate pe cauza *Fundația pentru Copii Speranța v. Republica Moldova*, 17 octombrie 2017). *De facto*, recurentul nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel, ci s-a mulțumit să afirme abstract că soluția acesteia este una eronată, fără a aduce vreo observație pertinentă și concludentă speței.

În subsidiar, instanța observă că, *în principiu*, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut

posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, ibidem, parag. 28).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile depuse de Î.C.S. „Bulgari Winery” S.R.L. nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, temeiurile inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (a se vedea, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, ibidem, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în prezenta cauză (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Bulgari Winery” Societate cu Răspundere Limitată nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Întreprinderea cu Capital Străin „Bulgari Winery” Societate cu Răspundere Limitată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

/semnătură/

Tatiana Vieru

Judecători

/semnătură/

Mariana Pitic

/semnătură/

Luiza Gafton

Copia corespunde originalului, judecătorul

Tatiana Vieru

